

[Johs. Christiansen.]

reder den, hvem ulykken rammer. Til et sådant opskolingsarbejde må der knyttes en særlig arbejdsanvisning for arbejdshemmede, og i denne forbindelse tænker jeg naturligvis ikke mindst på de offentlige institutioner, idet i hvert fald mit parti finder, at de offentlige institutioner i for ringe grad anstrenger sig for at få antaget hjælp af den karakter, jeg her taler om.

Det er nogle af de hovedspørgsmål, der må komme til behandling under den generalrevision af vor invalidelovgivning, som nu tiltrænges. Jeg synes imidlertid, at man bør se at komme i gang med de undersøgelser og overvejelser, der må danne grundlag for en sådan generalrevision. Jeg skal derfor på det radikale venstres vegne tillade mig at opfordre den højtærede socialminister til snarest belejligt at nedsætte en kommission med den opgave at forberede en ny invalidelovgivning. Vi trænger til den, i første række af hensyn til dem, en sådan lovgivning særlig omfatter, men også fordi det er vor pligt stadig at leve op til de socialpolitiske traditioner, det er lykkedes demokratiet at skabe i dette land. Jeg vil gerne tilføje den opfordring til ministeren, at kommissionen må få den kortest mulige arbejdsdag; den skulle ikke gerne være længere, end at ministeren på grundlag af en sådan kommissions arbejde vil kunne fremsætte forslag til en ny invalidelovgivning allerede i næste folketingssamling.

Ragnhild Andersen: Mit parti hilser med glæde dette lovforslag velkommen. Det er vor opfattelse, at invalideforsikringsretten, fordi den er enerådende, fordi dens afgørelser ikke kan appelleres, har udviklet sig til et instrument, hvis afgørelser ofte har været urimelige og føles meningsløse og udemokratiske, ikke alene af ansøgeren, men ofte også af lægen, der har anbefalet ansøgningen, og af de mennesker, der kender tilfældets art. Der er også talrige eksempler på, at ansøgere, der har fået afslag på deres ansøgning om invaliderente, har fået denne

bevilget, når de havde kraft til at søge i anden omgang, hvis det var lykkedes dem at få bilagt sagen med yderligere dokumentation, uanset at deres tilfælde ikke i mellemtiden havde forværret sig. En sådan afgørelse, der kom i anden omgang efter altfor lang ventetid og med tilbagevirkende kraft først fra den dato, da den anden ansøgning indsendtes, er bevis på, at det første afslag var uretfærdigt.

Indtil nu har der ifølge lovgivningen ikke været noget at gøre, når afgørelsen var truffet. Efter at mennesker har ventet i månedsvis, undertiden op til et år, på svar fra invalideforsikringsretten, kommer dette ofte som et nej og bringer dem til fortvivlelse. Den eneste mulighed, der i dag er for at få rettet en, som man mener, uretfærdig afgørelse, er den at ansøge påny, fra en ny dato, og altså uden chance for at få tilkendt invaliderente fra den dag, ens egen læge muligvis har anbefalet det. Det er heller ikke muligt, når man i dag ansøger om bistands- og plejetillæg og får afslag derpå, senere at få det med tilbagevirkende kraft fra den første ansøgnings dato, hvis man efter at have fået afslag nødes til at søge påny og i anden omgang får det bevilget. Således er den gældende lovgivning, og det føles og er meget uretfærdigt. Den eneste mulighed, man har, er som sagt at ansøge påny, og gør man det, følger igen en lang ventetid og dermed ny ængstelse hos mange mennesker.

Jeg vil ikke hermed have sagt, at enhver ansøgning til invalideforsikringsretten bør imødekommes, at enhver ansøgning bør give til resultat, at ansøgeren får invaliderente eller bistands- og plejetillæg. Det, mit parti mener, er, at der, som ministeren også foreslår det nu, bør være adgang til appel, til, at sagen tages op påny til undersøgelse og behandling. Jeg vil endda sige, at der bør være adgang ikke alene til sagkyndig kontrol med afgørelserne, men også til en betydelig større folkelig kontrol med dem. Det har hidtil været den store brist, at der ikke har været mulighed for prøvelse af kendel-